

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΓ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1223 ²	Κυριακὴ ΙΒ' Λουκᾶ (Λουκ. 17,12-19) 19 Ἰανουαρίου 2014 (2006)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
---	---	---

Τὸ παράπονο τοῦ Χριστοῦ

«Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν· Οὐχὶ οἱ δέκα ἐκαθαρίσθησαν; οἱ δὲ ἐννέα ποῦ;» (Λουκ. 17,17)

Ο δεσπότης, ἀγαπητοί μου, ἦρθε σήμερα στὸ ναὸ σας νὰ κάνη ἓνα παράπονο. Ποιὸς δεσπότης; Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Αὐτὸς εἶν' ὁ ἀφέντης μας, στὰ χέρια του εἶνε ὄλα. Καὶ τί παράπονο ἔχει ὁ Χριστὸς μ' ἐμᾶς; θὰ πῆτε. Ἐμένα ρωτᾶτε; Ἀκούσατε τὸ εὐαγγέλιο. Τὸ παράπονο τοῦ Χριστοῦ ἀκούγεται σήμερα ἐκεῖ. Γιὰ σᾶς μιλάει, ὄχι γιὰ ἄλλον. Τί λέει λοιπὸν τὸ εὐαγγέλιο; Ποιὸ εἶνε τὸ παράπονο τοῦ Χριστοῦ;

Λέει, ὅτι σὲ κάποιο μέρος ἔξω ἀπὸ ἓνα χωριό, μέσα σὲ μιὰ σπηλιά, χειμῶνα - καλοκαίρι ζοῦσαν δέκα δυστυχησμένοι ἄνθρωποι. Ἦταν ἄρρωστοι. Μόλις εἶδαν τὸ Χριστὸ νὰ περνᾶ, ἄρχισαν ἀπὸ μακριὰ νὰ φωνάζουν, νὰ ζητοῦν τὴ βοήθειά του. Γιατί ἀπὸ μακριὰ; Διότι ἡ ἀρρώστια τους ἦταν ἄσχημη, κολλητικὴ, ἐπικίνδυνη καὶ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἀθεράπευτη (μόνο τὰ νεώτερα χρόνια βρέθηκε φάρμακο καὶ θεραπεύεται). Εἶχαν **λέπρα**. Τὸ κορμί τους γέμιζε σπυριά καὶ πληγές, κάτι σὰν τὰ λέπια τοῦ ψαριοῦ, σὰν τὴν ψώρα. Ὅλη νύχτα δὲν μπορούσαν νὰ κοιμηθοῦν. Ἐπαιρναν κεραμίδια καὶ πέτρες κ' ἔξυναν τὸ δέρμα. Σάπιζαν οἱ μύτες καὶ τ' αὐτιά, ἔπεφταν οἱ σάρκες. Κάτι φοβερό.

Ἐνας λεπρὸς ἔφτανε νὰ μολύνῃ ὀλόκληρο χωριό. Γι' αὐτὸ τοὺς λεπρούς τοὺς ἀπομάκρυναν ἀπὸ τὸν κόσμον καὶ τοὺς μάζευαν ὅλους σ' ἓνα μέρος. Τέτοιος τόπος ἦταν ἡ Σπιναλόγγα, ἓνα ἐρημονήσι στὰ βόρεια τῆς Κρήτης, ὅπου δὲν ἐπιτρεπόταν κανεὶς νὰ πλησιάσῃ. Ἔτσι καὶ στὴν ἐποχὴ τοῦ Χριστοῦ. **Τοὺς κρατοῦσαν μακριά**, τοὺς κρεμοῦσαν καὶ κουδούνια στὸ λαιμό, ὅπως στὰ ζῶα, γιὰ ν' ἀκοῦνε οἱ ἄλλοι καὶ νὰ φεύγουν. Οὔτε ἡ γυναῖκα τους οὔτε τὸ παιδί τους οὔτε ἄλλος τοὺς πλησίαζε. Ζοῦσαν σὰν τ' ἀγρίμια μέσ' στὰ βουνὰ καὶ τὰ λαγκάδια.

Ἀπελπισμένοι λοιπὸν ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους οἱ δέκα λεπροί, ὅταν εἶδαν τὸ Χριστὸ μὲ τοὺς

μαθητὰς του, ἄρχισαν νὰ φωνάζουν μὲ ὄλη τὴ δύναμί τους· «Ἐπιστάτα», ἀφέντη, **σῶσε μας** (Λουκ. 17,13). Εἶχαν ἀκούσει γιὰ τὰ θαύματά του καὶ πίστευαν ὅτι μπορεῖ νὰ κάνη κι αὐτοὺς καλά. Καὶ ὁ Χριστός; Τοὺς θεράπευσε ἀμέσως; Ὁχι. Τοὺς εἶπε· «*Πορευθέντες ἐπιδείξατε ἑαυτοὺς τοῖς ἱερεῦσι*» (ἔ.ἀ.17,14). Θέλετε νὰ γίνετε καλά; πηγαίνετε στοὺς παπᾶδες. Ἀκούτε; Κάτι καφρονόβιοι ποὺ παίζουν πρέφα ἀκοῦς καὶ λένε· «Ἄλλο ὁ Χριστός, ἄλλο οἱ παπᾶδες· ἐγὼ πιστεῶ τὸ Χριστό, μὲ παπᾶδες ὅμως δὲν ἔχω σχέση...». Εἶνε ἀνώτεροι αὐτοὶ ἀπὸ τὸ Χριστό; Ἐδῶ ὅμως ὁ Χριστός, ὅταν τοῦ ζητήσαν βοήθεια οἱ λεπροί, δὲν τοὺς θεραπεύει ἀμέσως, ἀλλὰ τοὺς λέει **νὰ πάνε στοὺς ἱερεῖς**.

Γιατί τὸ εἶπε αὐτὸ ὁ Χριστός; Γιὰ τρεῖς λόγους. Πρῶτον γιὰ νὰ **δοκιμάσῃ τὴν πίστι τους**. Γιατί μπορούσαν νὰ ποῦν· Ἐμεῖς ζητήσαμε τὴ δική σου βοήθεια, ὄχι τῶν ἱερέων. Δεύτερον τὸ εἶπε, γιὰ νὰ δείξῃ ὅτι **τιμᾶ τοὺς ἱερεῖς**· μᾶς διδάσκει ἔτσι, ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρχη Ἐκκλησία χωρὶς ἱερεῖς. Καὶ τρίτον τὸ εἶπε, διότι τὴν ἐποχὴ ἐκείνη αὐτοὶ ἐκτελοῦσαν δημοσίᾳ ὑπηρεσία· ὅπως σήμερα ἐκδίδουν πιστοποιητικά, ἔτσι καὶ τότε οἱ ἱερεῖς ἦταν σὰν γιατροὶ καὶ πιστοποιοῦσαν ἂν κάποιος εἶνε καλά ἢ ὄχι. Ἔτσι αὐτοὶ θὰ βεβαιώσουν τώρα τὴν θεραπεία τῶν λεπρῶν καὶ **θὰ εἶνε μάρτυρες** ποὺ θὰ βεβαιώσουν τὸ θαῦμα τοῦ Χριστοῦ.

Τρέξετε στοὺς ἱερεῖς, εἶπε ὁ Χριστός. Κι αὐτοὶ χωρὶς ἀντίρρηση ὑπήκουσαν. Καὶ πηγαίνοντας **ἔγινε τὸ θαῦμα**. Τὸ δέρμα τους καθάρισε, ἔγινε σὰν βελουῖδο, ἔφυγαν ὅλες οἱ πληγές.

Ὅταν τώρα εἶδαν ὅτι θεραπεύθηκαν, τί ἔπρεπε νὰ κάνουν οἱ δέκα αὐτοὶ; Ἀφοῦ ὁ Χριστὸς τοὺς ἔκανε καλά, θὰ ἔπρεπε νὰ γυρίσουν νὰ τὸν εὐχαριστήσουν. Τὸ ἔκαναν; Ὁχι. Μόλις ἔγιναν καλά, φτερὰ στὰ πόδια· νὰ πάνε – ποῦ; Ἄλλος στὴ γυναῖκα καὶ τὰ παιδιὰ του, ἄλλος στοὺς γονεῖς του, ἄλλος στὸ χωράφι του, ἄλ-

λος στο μαγαζί του· **κανείς δὲν εἶπε εὐχαριστῶ**.

Ἔνας μόνο ἀπὸ τοὺς δέκα –κι αὐτὸς ὄχι Ἰσραηλίτης ἀλλὰ Σαμαρείτης, ἀλλογενῆς δηλαδὴ καὶ ἀλλόπιστος– γύρισε δοξάζοντας τὸ Θεό. Γονάτισε μπροστὰ στὸ Χριστὸ καὶ τὸν εὐχαριστοῦσε. Τότε ὁ Χριστὸς εἶπε τὸ παράπονό του – κ' εἶνε μία ἀπ' τὶς λίγες φορές πού παραπονέθηκε ὁ Κύριος. «Ἐγώ», λέει, «δέκα θεράπευσα· **οἱ ἐννέα ὁμως ποῦ εἶνε;** δὲν γύρισαν νὰ εὐχαριστήσουν τὸ Θεό, παρὰ μόνο αὐτὸς ὁ ξένος; Αὐτὸ εἶνε τὸ παράπονό του.

Σήμερα τὸ παράπονο τοῦ Χριστοῦ εἶνε πιὸ μεγάλο. Διότι **ἐμεῖς εἴμαστε χειρότεροι** ἀπὸ τοὺς λεπρούς πού θεραπεύθηκαν.

–Σ' αὐτούς, θὰ πῆς, ἔκανε καλὸ ὁ Χριστός, τοὺς θεράπευσε· **σ' ἐμένα τί καλὸ ἔκανε;**

Δὲν ντρέπεσαι νὰ τὸ λὲς αὐτό; Τί καλὸ σοῦ ἔκανε ὁ Χριστός; Σοῦ ἔκανε πιὸ μεγάλο καλὸ ἀπ' ὅ,τι στοὺς λεπρούς. Γιατὶ **ὅ,τι ἔχεις τοῦ Χριστοῦ εἶνε**. Ὁ ἀέρας, τὸ νεράκι, τὸ ψωμί, τὰ λουλούδια, οἱ καρποὶ τῶν δέντρων, τὰ ζῶα, ὁ ἥλιος, ἡ γυναίκα καὶ τὰ παιδιὰ πού ἔχεις, ἡ πατρίδα πού ζῆς, τοῦ Χριστοῦ δῶρα εἶνε. Γιά δεῖξε μου ἔχεις τίποτα δικό σου; Τὸ μόνο δικό μας εἶνε **οἱ ἁμαρτίες**. Αὐτὲς εἶνε ἡ «**λέπρα**» μας. Καὶ θὰ ἔπρεπε γι' αὐτὲς ν' ἀνοίξη ἡ γῆ νὰ μᾶς καταπιῇ· γιατί φύγαμε ἀπὸ τὸ Θεό. Καὶ δὲν φτάνει πού εἴμαστε παραβάται τῶν ἐντολῶν του, εἴμαστε καὶ ἀχάριστοι ἔναντι τῶν εὐεργεσιῶν του.

Οἱ λεγόμενοι Χριστιανοὶ **γίναμε χειρότεροι ἀπ' ὅλους**. Οἱ ξένοι, οἱ «Σαμαρείται», οἱ ἀλλογενεῖς καὶ ἀλλόθρησκοι, εἶνε συνεπέστεροι μὲ τὴν πίστι τους· οἱ Τοῦρκοι Παρασκευὴ δὲν δουλεύουν, τρέχουν στὰ τζαμιά τους· οἱ Ἑβραῖοι τὸ Σάββατο ἔχουν ἀργία, εἶνε ὅλοι στίς χάρβρες τους· οἱ ἄγριοι στὴν Ἀφρική λατρεύουν κι αὐτοὶ τοὺς θεοὺς των. Ἐμεῖς γίναμε χειρότεροι κι ἀπὸ Τούρκους κι ἀπὸ Ἑβραίους κι ἀπὸ τοὺς ἀγρίους, ἀλλὰ κι ἀπὸ τὰ ζῶα καὶ τὰ θηρία ἀκόμα. Ἔνα σκύλο ἔχεις, τοῦ πετᾶς ἕνα κόκκαλο καὶ κουνάει τὴν οὐρά του, σὰ νὰ λέη «σ' εὐχαριστῶ, ἀφέντη»· κι ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν μπουκιά στὸ στόμα βλαστημάει τὸ Θεό. Σὰν λυσσασμένο σκυλί· διότι μόνο τὸ λυσσασμένο σκυλί δὲν γνωρίζει τὸν ἀφέντη του καὶ τὸν δαγκώνει. Ὑπάρχουν πολλὲς ἱστορίες γιὰ τὰ ζῶα. Λένε, ὅτι ἕνας χωριάτης ἄκουσε μιὰ μέρα μέσ' στὸ δάσος μουγκρητό· μούγκριζε ἕνα λιοντάρι, ἀλλὰ σὰν κλαμένο. Πλησιάζει, τί νὰ δῆ; Τὸ λιοντάρι εἶχε πατήσει ἕνα ἀγκάθι, δὲν μποροῦσε νὰ τὸ βγάλῃ καὶ πονοῦσε. Πλησίασε μὲ φόβο καὶ τοῦ ἔβγαλε τὸ ἀγκάθι ἀπὸ τὸ

πόδι προσεκτικά. Τὸ λιοντάρι τοῦ ἔγλειφε τὰ χέρια, κι ἀπὸ τότε τὸν ἀκολουθοῦσε σὰν χωροφύλακας. Δὲν εἶνε παραμῦθι αὐτό. Καὶ τὰ ἄγρια θηρία δείχνουν εὐγνωμοσύνη. Ἐμεῖς **γίναμε χειρότεροι κι ἀπὸ τὰ ζῶα**.

Ποιὸ εἶνε, λοιπόν, τὸ παράπονο τοῦ Χριστοῦ; Ὅτι **λίγοι ἐκκλησιάζονται. Οἱ ἄλλοι ποῦ εἶνε;** Ξέρω ποῦ εἶνε· ἄλλοι περιμένουν πότε θ' ἀνοίξη τὸ καφενεῖο, ἄλλοι ἀνεβαίνουν στὰ τρακτέρ καὶ πάνε στίς δουλειές τους, ἄλλοι παίρνουν τὸ ὄπλο καὶ πάνε γιὰ κυνήγι, κι ἄλλοι δεξιὰ - ἀριστερά. Ἔτσι δὲν ἔρχονται στὴν ἐκκλησία νὰ ποῦν εὐχαριστῶ στὸ Χριστό. Ἔτσι καὶ **ἡ Κυριακὴ δὲν τιμᾶται**. Ἄν ἦμουν κυβερνήτης, –μὴ φανῆ παράξενο– θὰ καταργοῦσα τὴν Κυριακὴ! Διότι τότε γίνονται τὰ πιὸ πολλὰ ἐγκλήματα. Ρωτήστε τὸν εἰσαγγελέα καὶ τὴν ἀστυνομία. Ἡ Κυριακὴ στάζει αἷμα! Ἄν πρόκειται λοιπόν τὴν Κυριακὴ νὰ βγάζουμε τὰ μάτια μας, προτιμότερο νὰ καταργηθῇ. Καὶ θὰ τὴν καταργήσῃ ὁ Θεός. Κάπου - κάπου θὰ μείνουν μερικοὶ ποῦ θὰ ἐκκλησιάζονται. Δὲν ἔχει ἀνάγκη ὁ Θεὸς ἀπὸ τὶς ἐκκλησιές μας! Ἔχει ἐκκλησιὰ μεγάλη τὸν οὐρανὸ μὲ τ' ἄστρα. Τί νὰ περιμένῃ ἀπὸ μᾶς τὰ σκουλήκια; Κι ἅμα ἐμεῖς δὲν πᾶμε στὴν ἐκκλησιά, ἔχει τίποτα νὰ ζημιωθῇ; Ἄγγελοι καὶ ἀρχάγγελοι τὸν ὑμνοῦν καὶ τὸν λατρεύουν. Ὅλες οἱ βλαστήμιες τῶν ἀπίστων δὲν φτάνουν νὰ σβήσουν τὴν Θεότητα· θὰ ὑπάρχη.

Ὑπάρχει Χριστός, ὑπάρχει Παναγία, ὑπάρχουν ἅγιοι, ὑπάρχει ψυχὴ, ὑπάρχει παράδεισος, ὑπάρχει κόλασις. Νὰ τὰ πιστεύετε αὐτά. Φράξτε τ' αὐτιά σας μὲ βουλοκέρι νὰ μὴν ἀκοῦτε τοὺς ἀθέους. Καὶ ἂν ἐμεῖς οἱ ἀχάριστοι ἀρνηθοῦμε τὸ Χριστό, κι αὐτὲς οἱ πέτρες πού πατοῦμε θὰ φωνάξουν «**Εἶς ἅγιος, εἶς Κύριος, Ἰησοῦς Χριστός, εἶς δόξαν Θεοῦ Πατρὸς ἀμήν**» (Φιλ. 2,11 καὶ θ. Λεϊτ.).

Αὐτὰ πού σᾶς λέω νὰ τὰ κάνετε. Στὸ σπίτι ὄταν πᾶτε, νὰ μὴν τρώτε ψωμί ἐὰν δὲν πῆτε τὸ «**Πάτερ ἡμῶν**». Ἄμα βραδιάση, νὰ μὴν πέφτετε στὰ κρεβάτια τὰ ἀντρόγυνα χωρὶς προσευχή. Ἄμα ξημερώση, ξεκινήστε πάλι μὲ προσευχή. Ἄν πᾶτε γιὰ δουλειά, νὰ σταυρώνετε τὰ χωράφια σας. Σπέρνετε, προσευχή. Θερίζετε, προσευχή. Μπαίνει χειμώνας, προσευχή. Νυχτώνει, προσευχή. Τὰ μεσάνυχτα, προσευχή. **Παντοῦ στὸ Θεό**. Μόνο ἔτσι θὰ σωθοῦμε.

Ὁ δὲ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς διὰ πρεσβειῶν τῆς Θεοτόκου καὶ πάντων τῶν ἁγίων ἄς ἐλεήσῃ ὅλους μας.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**